

Posudek na bakalářskou práci Jany Trnkové
“Parallels between Woody Allen’s film *Blue Jasmine* and Tennessee Williams’ play *A Streetcar Named Desire*”

Tématem bakalářské práce Jany Trnkové je srovnání mezi filmem Woodyho Allena *Blue Jasmine* (2013, česky *Jasmíniny slzy*) a slavnou divadelní hrou Tennesseeho Williamse *A Streetcar Named Desire* (1947, česky *Tramvaj do stanice touha*). Ačkoliv sám Woody Allen popírá jakoukoliv inspiraci či záměrnou podobnost svého filmu s dnes již klasickou Williamsovou hrou, většina kritiků a recenzentů poukazuje na jejich zjevnou existenci. Režisérův výrok je samozřejmě nutné brát s rezervou, neboť mohlo alespoň z části jít o jednu z jeho četných mystifikací či záměrných provokací. Navíc *Blue Jasmine* není zdaleka jeho prvním filmem založeným na více či méně volné paralele se známým literárním dílem, a intertextualita obecně je jednou z jeho oblíbených strategií filmové narace. Domnívám se proto, že výběr tématu i děl představuje pro autorku zajímavou příležitost pro demonstraci její analytické a komparační práce s texty dvou různých uměleckých médií.

Jak autorka v úvodu práce zmiňuje, její práce se snaží ukázat, že Woody Allen je postmoderním umělcem minimálně díky intertextovosti svých filmů. Teoretická část práce tak pojednává o postmodernismu v literatuře a filmu a o intertextualitě obecně i konkrétně v Allenových filmech. V první kapitole (2.1) autorka začíná velmi zjednodušující charakterizací postmodernismu prostřednictvím jednoho odstavce, následující výčet postmodernistických metod a strategií a jejich ilustrace na konkrétních literárních a filmových dílech je tak o poznání zajímavější a informativnější. Podobné je to s kapitolou 2.2, kde (když opominu její druhý odstavec, který jednak nedává moc smysl, a není ani přímo relevantní k tématu práce) po krátkém úvodním vysvětlení pojmu následuje pouze příklad z fandomové literatury. Pozoruhodné také je, že pro svůj teoretický úvod si autorka vystačí s jediným sekundárním zdrojem (a jednou webovou stránkou). Mohla by autorka v rámci své obhajoby doplnit své pojednání o intertextualitě v literatuře (a ve filmu)? Jaké další příklady zná, jaké další funkce a podoby může intertextualita nabývat? Je nějaké její využití ve filmu jiné než v literatuře díky technickým možnostem tohoto média?

Praktická část práce srovnává vybraná díla a poukazuje na četné paralely především na úrovni dějové linie, hlavních i vedlejších postav, užití hudebních a jiných společných motivů. Po obsahové stránce není této části mnoho co vytknout, autorka dokazuje svou velmi dobrou obeznámenost s oběma díly a paralely na které poukazuje jsou jasně popsány a adekvátně zdůvodněné. Co naopak dojmu práce neprospívá je poměrně velké množství jazykových, stylistických a formálních nepřesností v užití členů, časů, pořádku slov, či konzistentnosti v užívání kurzívy v názvech děl. Některé věty nedávají moc smysl (např. druhá věta druhého odstavce na str. 8, druhá věta druhého odstavce na str. 11), některé jsou vágně generalizující (např. poslední věta na str. 20) nebo dokonce poněkud urážlivé (např. druhá věta závěru, která v podstatě naznačuje, i když patrně neúmyslně, omezenou intelektovou kapacitu herečky Cate Blanchettové). Není účelem tohoto posudku vyjmenovávat všechny tyto nepřesnosti, ale domnívám se, že práce tohoto typu by si zasloužila preciznější a důkladnější jazykovou revizi.

Přesto se domnívám, že bakalářská práce Jany Trnkové je zajímavá, dobře strukturovaná, podepřená znalostí a využitím primárních i relevantních sekundárních zdrojů. Proto práci doporučuji k obhajobě a předběžně navrhuji hodnocení **dobře až velmi dobře** v závislosti na průběhu obhajoby.

V Praze dne 4.9. 2014

.....
PhDr. Petr Chalupský, Ph.D.
oponent práce